

– Dacă ați fi atât de bun și nu m-ați mai zgâlțâi, n-aș mai fi atât de amețit și aș înțelege mai bine, îndrăznii eu să spun.

Mi-a dat un ghionț zdravăn și m-a răsucit din nou cu capul în jos, iar biserica sări iar deasupra norilor. Apoi m-a așezat pe marginea pietrei de mormânt.

– Măine dis-de-dimineață ai să îmi aduci pila și ceva hăleală. Mi le aduci acolo, la dig. Și nu cumva să suflî o vorbă că m-ai văzut. Așa poate te las în viață. Dar dacă îți dai în petic și suflî o vorbuliță cât de mică, îți scot inima și figații și li mănânc fripți. Degeaba vei încerca să te ascunzi. Poți să zăvorăști ușa, să te ascunzi în pat, să îți tragi așternutul peste cap. Dar când îți va fi lumea mai dragă și vei crede că ai scăpat, am să mă furizez la tine și am să îți spîntec burta și am să îți scot măruntaiele. Înțelegi ce spun?

Am promis că am să îi aduc pila și ce voi găsi de-ale gurii, și că voi veni a doua zi în zori la dig.

– Spune: Să mă trăsnească Dumnezeu dacă nu voi face așa!

Am spus după el și omul m-a dat jos de pe piatra de mormânt.

– Acum, cară-te acasă!

După câteva clipe, m-am uitat în urmă și l-am văzut cum înainta șchiopătînd spre fluviu, strîngându-și trupul cu mâinile, înfrigurat. Apoi mă cuprinsese iarăși frica și am pornit-o din nou spre casă, fără să mă mai opresc.